

Веелзевуль, хващамъ са на бастъ, че въ петнай-
сетъ дни ще ся развали мѣната.

— Милорде, рече съ прѣзрѣніе Канадецътъ,
припомнѣте си водопада на Ніагарѣ. Франція ще
побѣди и вторый пѣтъ Англіѣ.

— Хващамъ са на бастъ за хыляда доллара,
че тѣзи лѣта ще са развали, извика по-грѣмливо
Аберфойль, и че ще ся вѣнчеѣ съ Г-жа Бут-
терфлай прѣди да си изминѣтъ три пѣдѣли.

— Приемамъ баса, отговори Рокебрюнъ.

На другия день Аберфойль като му са попро-
вѣтри главата отъ вчерашното пѣянство, едвамъ
помняше баса си, но Рокебрюнъ го не забравяше.

Лордъ Аберфойль, графъ Кылкенни, патрицій
на Шотландіѣ и Ирландіѣ, бѣше най-големыѣтъ
лудню на тріединото Великобританско царство.
Като истрѣби имота си по пѣтешествіѣ и басове,
побѣгнѣ отъ Лондонъ и отъ заимодавцытъ си.
Малко са грыжаше за хубость-тѣ на Корѣ, за-
щото той не обичаше друго освѣнъ лова, юмру-
шкыя бой и пиршествата; но ревняше му са на-
слѣдіето на Стария Буттерфлай. Вѣрваше, че и-
мето, титлытъ и достоинството му лесно ще му
заробѣѣтъ малката Американка. Искаше слѣдова-
телно да приближи, но съ голѣмо вниманіе, Кора,
която то едвамъ бѣ ѣхъ видѣлъ единъ пѣтъ; “за-
щото, думаше си той, не трѣба да давамы мно-
го лице на малкытъ хора. Тѣзи американскы ду-
генджии трѣба да считатъ себе си много честиты